

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy J. B. (1) wznowienia postępowania w zakresie ponownego ustalenia wysokości świadczenia. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie złożył nowych dowodów oraz nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 22 kwietnia 2004 roku.

(decyzja akta ZUS)

Od powyższej decyzji J. B. (1) odwołał się w dniu 19 lipca 2016 roku wnosząc o uwzględnienia wynagrodzenia z okresu zatrudnienia od 8 czerwca 1970 roku do 17 sierpnia 1974 roku – praca w (...) im. (...) oraz z okresu zatrudnienia w W. od dnia 22 sierpnia 1974 roku do dnia 27 sierpnia 1976 roku.

(odwołanie k. 2)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania. Organ rentowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie nie zostały przedłożone nowe dowody po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie wysokości świadczenia oraz nie wystąpiły nowe okoliczności istniejące przed wydaniem prawomocnej decyzji, które mogłyby mieć wpływ na wysokość emerytury i wobec tego, odmówiono wznowienia postępowania w zakresie ustalenia wysokości emerytury, do której uprawnienia po raz pierwszy ustalono mocą prawomocnej decyzji z dnia 18 marca 2004 roku.

(odpowiedź na odwołanie k. 3 – 4)

Na terminie rozprawy w dniu 6 grudnia 2016 roku wnioskodawca wniósł o ustalenie wynagrodzenia za okres pracy w W. w latach 1974 – 1976 przy przyjęciu stawki wynikającej ze świadectwa pracy 16,5 zł oraz premii – 20 % zgodnej z regulaminem. Z kolei za okres zatrudnienia w Zakładach (...) w latach 1970 – 1974 wnioskodawca wniósł o ustalenie jego wynagrodzenia na poziomie kolegi H. Z. (1).

(protokół rozprawy z dnia 23 marca 2017 roku k. 55, 00:01:42 w związku z protokołem rozprawy z dnia 6 grudnia 2016 roku k. 20– 20 verte 00:01:25, 00:06:30)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. (2) urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 18 marca 2004 roku organ rentowy przyznał wnioskodawcy, począwszy od 20 marca 2004 roku, to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego, emeryturę na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku (t.j. Dz. U. Nr 162, poz. 1118 z późn. zm.). Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1984 roku do 31 grudnia 1993 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 112.15 %, kwota bazowa wynosiła 2051.49 złotych (kwota bazowa obowiązująca na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę, to jest na dzień 20 lutego 2004 roku), wysokość miesięczna świadczenia została ustalona na kwotę 1490,62 złote brutto. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił 36 lat i 4 miesiące okresów składkowych oraz 5 lat i 9 miesięcy okresów nieskładkowych.

(decyzja K 33 akt ZUS)

Prawomocną decyzją z dnia 18 marca 2009 roku ZUS odmówił J. B. (1) prawa do ponownego przeliczenia wysokości świadczenia w oparciu o art. 15a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 roku, nr 39, poz. 353 ze zm.) oraz w oparciu o art. 2 ustawy z dnia 4 września 2008 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2008 roku nr 192, poz. 1180). W uzasadnieniu decyzji wskazano, że przeliczeniu takiemu podlega podstawa wymiaru emerytury lub renty ostatnio przyjęta do obliczenia wysokości świadczenia. Minimalne wynagrodzenie zostało uwzględnione za następujące okresy zatrudnienia: od 1 sierpnia 1960 roku do 31 sierpnia 1960 roku, od 1 lipca 1961 roku do 31 sierpnia 1961 roku, od 1 lipca 1962 roku do 31 sierpnia 1962 roku, od 20 lutego 1963 roku do 18 czerwca 1966 roku, od 16 maja 1969 roku do 23 maja 1970 roku, od 8 czerwca 1970 roku do 17 sierpnia 1974 roku, od 22 sierpnia 1974 roku do 27 sierpnia 1976 roku, od 15 lipca 1999 roku do 31 grudnia 2000 roku.

(decyzja k. 55 akt ZUS)

W decyzji odmownej z dnia 18 marca 2009 roku organ rentowy wskazał, że do wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto zgodnie z prośbą wnioskodawcy wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w okresie 10 kolejnych lat kalendarzowych z ostatnich 20 lat kalendarzowych, tj od 1984 roku do 1993 roku. Wskaźnik wymiaru świadczenia wynosił 112,15 %. Po przeliczeniu podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat tj. 1976 – 1996 wskaźnik wymiaru świadczenia wyniósł 105,72 , a więc niższy, a tym samym niekorzystny.

(decyzja w aktach ZUS k 63 – 63 verte – oznaczone jako 64)

W dniu 16 października 2015 roku wnioskodawca złożył w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie wysokości jego świadczenia emerytalnego wskazując, że ZUS przyjął błędne zasady obliczenia jego świadczenia emerytalnego. Do wniosku ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów.

(wniosek z 16.10.2015 r. w aktach ZUS)

Prawomocną decyzją z dnia 4 listopada 2015 roku organ rentowy odmówił J. B. (1) prawa do wznowienia postępowania w zakresie ponownego ustalenia wysokości świadczenia. W uzasadnieniu wyżej wymienionej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że J. B. (1) nie złożył nowych dowodów oraz nie ujawniono nowych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 22 kwietnia 2005 roku. Dodał również, że decyzją z dnia 18 marca 2009 roku za wskazane w niej okresy pracy przyjęto minimalne wynagrodzenie obowiązujące w jednostkach gospodarki uspołecznionej. Wysokość wynagrodzenia nie uległa zmianie i nadal korzystniejsze jest wyliczenie podstawy wymiaru z 10 lat kalendarzowych od stycznia 1984 roku do grudnia 1993 roku – 112,15%.

(decyzja w aktach ZUS, nieponumerowana k. 73)

W dniu 6 czerwca 2016 roku wnioskodawca złożył w organie rentowym wniosek o ponowne przeliczenie jego świadczenia emerytalnego wskazując, że ZUS przyjął błędne zasady obliczenia jego świadczenia emerytalnego. Do wniosku ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów.

(wniosek z 6.06.2016 r. w aktach ZUS)

Decyzją z dnia 20 czerwca 2016 roku na skutek rozpatrzenia wniosku J. B. (1) z dnia 6 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił prawa do wznowienia postępowania w zakresie ponownego ustalenia wysokości świadczenia opierając się na art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj Dz. U. z 2005 r., poz. 748) oraz wskazując, że wnioskodawca nie złożył nowych dowodów ani nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 22 kwietnia 2004 roku.

(decyzja w aktach ZUS, nieponumerowana k. 77)

W okresie od dnia 8 czerwca 1970 roku do dnia 17 sierpnia 1974 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) im. (...) w Ł. na stanowisku podmistrza. W okresie zatrudnienia odwołujący się otrzymywał wynagrodzenie w wysokości:

- od dnia 8 czerwca 1970 roku – 10 zł/godź + premia do 20%,
- od 1 sierpnia 1971 roku – 2100 zł plus premia zgodnie z regulaminem,
- od 1 maja 1973 roku – 2500 zł plus premia do 10 % uzależniona od stopnia wykonania zadań,
- od 1 listopada 1973 roku – 13 zł/godź plus premia do 10 % uzależniona od stopnia wykonania zadań,
- jednocześnie z dniem 1 listopada 1973 roku podwyższono premię z do 10 % na premię „do 20 % wypłacaną według zasad Regulaminu Premiowania,

(świadczenie pracy k 8 akt ZUS; akta osobowe k 14))

O wysokości premii w (...) im. (...) w Ł. decydował kierownik lub przełożony wnioskodawcy. Można było pozbawić pracowników premii za przewinienia dyscyplinarne.

(zeznania wnioskodawcy k 20v, e-protokół (...):10:46 – 00:24:20; zeznania świadka H. Z. k 21, e-protokół (...):28:09–00:43:00)

W okresie od dnia 22 sierpnia 1974 roku do dnia 27 sierpnia 1976 roku wnioskodawca był zatrudniony w Kombinacie (...) w Ł. na stanowisku monterza. W okresie zatrudnienia skarżący otrzymywał wynagrodzenie od 22 sierpnia 1974 roku – w wysokości 15 zł/godź oraz 5 % premii według regulaminu

W świadectwie pracy wskazano, że odwołujący się na ostatnio zajmowanym stanowisku otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 16.50 zł za godzinę oraz premię według regulaminu.

(zaświadczenie k 9 akt ZUS; akta osobowe k 14)

Przy przyjęciu wynagrodzenia wnioskodawcy w okresie zatrudnienia w (...) im. (...) w Ł. w latach 1970-1974 oraz w Kombinacie (...) w Ł. w latach 1974-1976 wynikającego z umów o pracę i kolejnych aneksów, przy uwzględnieniu stawek godzinowych oraz z premią 5% w (...), wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 109.87.

W drugim wariantcie przy założeniach jak z pierwszego wariantu oraz dodatkowo przy uwzględnieniu premii 20% w okresie 8 czerwca 1970 – 31 lipca 1971 roku (w angażu jest, że premia w wysokości 20%, w innych dokumentach - do 20%), wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 110,34.

Obydwa wyliczone wskaźniki są niższe od dotychczasowego, który wynosi w pobieranym świadczeniu 112,15.

(wyliczenia ZUS k. 24-45)

Sąd pominął przy ustalaniu stanu faktycznego zeznania świadka K. Z., który nie pracował z powodem, a był jedynie nauczycielem w szkole przyzakładowej oraz wskazał, że nie zna wynagrodzeń wnioskodawcy oraz nie wie czy monterzy mieli premie. Zeznania tego świadka okazały się nieistotne przy ustalaniu stanu faktycznego, gdyż świadek nie pamiętał wynagrodzenia skarżącego ani nawet jego składników.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, głównie w oparciu o załączone do akt sprawy akta osobowe skarżącego, dokumenty zawarte w aktach emerytalnych wnioskodawcy oraz zeznania świadka H. Z. i wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń odwołanie J. B. (1) nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku (tj. z dnia 20 maja 2016 r., Dz.U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.), prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Na podkreślenie zasługuje okoliczność, iż wnioskodawca nabył prawo do emerytury od dnia 20 marca 2004 roku.

Według art. 111 ust. 1. ustawy emerytalnej wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1)z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2)z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3)z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

2. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

3. Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Z treści § 22 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku poz. 237, nr 1412) wynika, że jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1)legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. Jednakże judykatura stoi na stanowisku, że w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2006 roku, I UK 115/06).

Stosownie do treści art. 15 ust. 1 i 6, cytowanej ustawy, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez

zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę albo na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
  - 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
  - 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
  - 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19. (ust.4)
5. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250 %.

Wskazana powyżej regulacja wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak m. in. SN w wyroku z 25.07.1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324 a także SA w Warszawie wyrok z dnia 4.03.1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7 SA w Rzeszowie z dnia 27.06.1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy SA w Białymstoku III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Należy podkreślić, iż Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 kpc i sprawie, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe.

Dlatego, w niniejszej sprawie Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dokumentacji związanej z okresem pracy wnioskodawcy oraz zeznań świadka i wnioskodawcy, co pozwoliło w sposób wszechstronny przeanalizować zasadność jego żądania.

Stosownie do art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym ubezpieczony może korzystać z wszelkich środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty, w szczególności z dowodów dokumentów oraz z przesłuchania świadków (zob. wyrok SN z 25.07.1997 r., II UKN 186/97, OSNP 11/1998, poz. 342).

Nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Wskazać należy, iż nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPIUS 1999, nr 20, poz. 662, Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od 1 lipca

1996 r. nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Sąd nie uwzględnił odwołania wnioskodawcy w zakresie, w jakim żądał on uwzględnienia premii w wysokości 20 % za okres sporny oraz przyjęcia za lata 1970 r. – 1974 r. wynagrodzeń świadka H. Z., jako wynagrodzeń otrzymywanych w w/w latach przez wnioskodawcę.

Należy wskazać, że z angaży załączonych do akt sprawy wynika, że wnioskodawca oprócz wynagrodzenia zasadniczego określonego bądź stawką godzinową bądź kwotą stałą, otrzymywał premię, jednakże brak w nich zapisu wskazującego na jej wysokość. W pojedynczych angażach pojawiają się zapisy, że premia przysługuje „do 10%” czy „do 20%”, w pozostałych wskazano jedynie premia według regulaminu. Sam skarżący na pierwszej rozprawie w dniu 6 grudnia 2016 roku zeznał, że nie pamięta dokładnie, ale to chyba była premia stała, nie był w stanie również podać sposobu jej przyznawania. Poza tym wbrew twierdzeniom odwołującego się z angaży wynika, że wymieniona premia była premią „do” określonego procenta, a zatem mogła być przyznana bądź też nie. Poza tym świadek H. Z. zeznał, że z premią było różnie, była przyznawana w wysokości i 30% i 40%, a o jej wysokości decydował kierownik. Z kolei z powołanej dokumentacji wynika również, że w części spornego okresu premia była uzależniona od stopnia wykonania zadań. Jednocześnie przesłuchani w sprawie świadkowie nie byli w stanie określić ani wysokości otrzymywanych przez wnioskodawcę premii ani zasad jej przyznawania. Brak jest również jakiegokolwiek dokumentacji wskazującej zasady przyznawania premii. A zatem, w ocenie Sądu, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie da się określić wysokości premii, jaką skarżący realnie otrzymywał w spornym okresie.

Nie jest możliwym również przyjęcie stawki godzinowej zawartej w świadectwie pracy do wyliczenia wynagrodzeń skarżącego za cały sporny okres. W świadectwie pracy wskazano jasno, że odwołujący się na ostatnio zajmowanym stanowisku otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 16.50 zł za godzinę oraz premię według regulaminu. A zatem wymienione wynagrodzenie nie dotyczyło całego okresu zatrudnienia, co potwierdzają również angaże.

W związku z powyższym brak jest podstaw do wyliczenia wynagrodzenia skarżącego przy uwzględnieniu premii w wysokości 20%.

Nie ma również możliwości przyjęcia wynagrodzeń świadka do ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy za okres 1970-1974. Nie można przyjąć, że wynagrodzenie świadka H. Z. będzie odpowiadało wysokości zarobków otrzymywanych przez wnioskodawcę, gdyż nie wynika to z żadnych przedstawionych dowodów.

Mając na uwadze powyższe również to żądanie skarżącego jest całkowicie bezzasadne.

Podobny pogląd zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2006 roku, zapadłego w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1096/05, wskazując, iż ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże nie można również odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić wyłącznie na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ustawowym wymogiem jest bowiem wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych przez niego zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności co do wysokości.

Organ rentowy uwzględnił przy hipotetycznym wyliczeniu wynagrodzenia wnioskodawcy w okresie zatrudnienia w (...) im. (...) w Ł. w latach 1970-1974 oraz w Kombinacie (...) w Ł. w latach 1974-1976 wynikające z umów o pracę i kolejnych aneksów, stawki godzinowe oraz z premią 5% w (...), natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyliczony w oparciu o powyższe wyniósł jedynie 109.87.

W drugim wariantcie przy założeniach jak z pierwszego wariantu oraz dodatkowo przy uwzględnieniu premii 20% w okresie 8 czerwca 1970 – 31 lipca 1971 roku (w angażu jest, że premia w wysokości 20%, w innych dokumentach - do 20%), wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 110,34.

Obydwa wyliczone wskaźniki są niższe od dotychczasowego, który wynosi w pobieranym świadczeniu 112,15. A zatem nawet przy uwzględnieniu pewnych kwot wynagrodzenia, które skarżący otrzymywał nie spowodowało to zwiększenia wskaźnika podstawy wymiaru.

Reasumując należy dojść do przekonania, że w niniejszej sprawie nie zgromadzono dowodów, które w jakikolwiek sposób pozwoliłyby zakwestionować ustalenia poczynione przez organ rentowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 kpc, oddalił odwołanie J. B. (1).